

ČAJ

Pro chvíle pohody

ČERVENEC 2021

Časopis Autorů Jičínska

JIZERSKÉ TICHŮ

(50.8196269N, 15.1362164E)

Nářek praskajícího dřeva. Za hrází
Bedřichovské přehrady kácejí
vzrostlé smrky. Tolik let trvalo
než dosáhly téhle výšky. Za chvíli
po nich zbydou jen žalující pařezy.
Nadělají z nich nábytek, papír,
nebo je spálí v kamnech. Se soumrakem
se rozhostí ticho. Pukání žulového srdce
slyšet není.

Miroslav STUHLÝ

178

Vážení čtenáři,

červencové putování ČAJe Vás zavede na sever Čech, kde působí nově vzniklý Liberecký autorský klub (LAK), jehož dva protagonisty Vám představím.

Hostem ČAJe je Miroslav Stuchlý, představuje se tvorbou z básnické sbírky „Potkat jelena,“ která vyjde v závěru roku v nakladatelství Druhé město.

Rozhovor poskytl Štěpán Kučera, kterého budete znát jako redaktora Salonu Práva. „Kdyby za mnou přišla nějaká popová hvězda, asi bych ji neodmítl!“ přiznal se k jedné ze svých mnoha dovedností, tedy ke psaní písňových textů.

Pokud budete mít o dovolené či prázdninách málo času, nezoufejte. Podobně je na tom i Pavel Velešovský, zastupující regionální autory, ve své povídce „Můj čas.“

Třeba Vás červencový ČAJ inspiruje k návštěvě Liberecka!

Příjemné letní chvíle s literaturou přeje
Václav

HOST ČAJe:

Miroslav Stuchlý (*1974) je absolventem strojírenské fakulty TU v Liberci. Vlastním nákladem vydal v roce 2012 básnickou sbírku *Daleko do jara*. V květnu vyjde v nakladatelství Bor jeho román *Waldvilla* a v závěru roku v nakladatelství Druhé město básnická sbírka *Potkat jelena*, ze které jsou uvedené ukázky. Pravidelně přispívá do časopisu *Světlik*, který vydává Krajská vědecká knihovna v Liberci. Je členem spolku Liberecký autorský kruh. Žije v Liberci.

U BLATNÉHO RYBNÍKA

(50.8099917N, 15.1661650E)

Nedaleko Nové louky
na rozbahněné pěšině
stopy srny. Hroudy bláta
tryskaly od kopyt, když
šťvaná smrtelnou hrůzou
mlázím hnala se
hlouběji do lesa. Šelmy
se tomu místu vyhýbají
už od dob, kdy tu stávala
sklářská huť. Jen člověk
nese v sobě tolik zla,
že vyplašené zvíře
málem srazí si vaz. Vítr
rozfoukává chomáč chlupů
zachycený na keři.

JIZERSKÉ TICHŮ

(50.8196269N, 15.1362164E)

Nářek praskajícího dřeva. Za hrází
Bedřichovské přehrady kácejí
vzrostlé smrky. Tolik let trvalo
než dosáhly téhle výšky. Za chvíli
po nich zbydou jen žalující pařezy.
Nadělalí z nich nábytek, papír,
nebo je spálí v kamnech. Se soumrakem
se rozhostí ticho. Pukání žulového srdce
slyšet není.

KÖRNERŮV POMNÍK NA SMRKU

(50.8896614N, 15.2728522E)

V zahradním domku jeho otce
napsal Friedrich Schiller
Ódu na radost. Mladičský Körner
se však velkým básníkem
nikdy nestal. Byl spíš
romantickým hrdinou, vojákem
burcujícím verši k boji
s napoleonskými vojsky.
Rodinný přítel Goethe, který
válku považoval za nemoc,
dostal básně k posouzení.
Nelze spoléhat, že hodnocení,
kterého se mladému poetovi dostalo,
bylo přehnaně upřímné.
Theodor Körner padl v bitvě
a jeho otec básně posmrtně vydal.

Pamětní kámen na Smrku
vztyčili němečtí obyvatelé
sto let po mladíkově výstupu.
Němci byli po válce vyhnáni, pomník
symbolizující boj za svobodu jejich národa
zůstal. Není doloženo, že by
na vrcholu této hory stanula
i jiná významná osobnost.
Kdo by se taky trmácel
do prudkého kopce v dobách,
kdy tu ještě nebyvala rozhledna?

Ani geolog Goethe
si tyhle hory příliš neoblíbil
a do Čech jezdil raději
za Ulrikou do lázní.

FRÝDLANTSKÉ CIMBUŘÍ

(50.8560836N, 15.2170461E)

Pohled z vrcholové skály strmého
Frýdlanského cimbuří do rokle
Černého potoka, na táhlý vrchol Smrku,
do údolí horní Smědé a osamělý
Polední zub je už jen mizející
vzpomínkou. Silný vítr nadouvající
oděv, křičící o prázdnotě
a chladu výšin je také téměř
zapomenut. Za zády
cítím přítomnost skalních věží
vyvřelých v dobách, kam
lidská paměť nesahá. Dlouho
budu kráčet v jejich stínu.

DIVOČÁK

(50.8132461N, 15.1448289E)

Stojí na tenkých nožkách a hledí na mě
maličkýma očima. Ve štětinách jeho srsti
jsou zachycená semínka rostlin, ze kterých
v lese vyklíčí nový život. Hledí na mě
slabozrakýma očima se zájmem
a strachem, který nakonec převáží
a on zmizí mezi kmeny smrků, kam
ho nebudu následovat. Teď jsme ale
od sebe vzdáleni jen pár metrů, divoké zvíře
proti člověku a bojíme se
neznámých běsů, které dřímou
v tom druhém.

BLATNÝ RYBNÍK

(50.8099917N, 15.1661650E)

Nízko nad kaluží visí
dvě modré vážky.
Hladina rybníka je nehybná.
Kachny, zobáky zabořené
pod křídlem, spí, nebo se
ospalou kolébavou chůzí
batolí po bahnitém břehu.

Strávit v těch stojatých vodách
celé odpoledne nicneděláním
je jeden z nejsnadnějších způsobů
jak dojít štěstí.

RAŠELINA

(50.8275228N, 15.3284925E)

Zem se houpe, neopovažuj se,
nesmíš. Pokroucená kleč,
chladná rána, mrazivé noci.
Jeřábi dávno odlétli
a nevrátí se. V každé vrstvě
je ukryt příběh starý tisíce let,
o kterém pohřbený mech mlčí.

OPĚT TICHO

(50.7456611N, 15.2146408E)

Cvrčci jsou silně rozladěni
a ruší večerní koncert.

POD KRÁSNOU MÁŘÍ

(50.8533733N, 15.1886817E)

Na horské cesty
sedá mlha. Na štolpišské silnici
je slyšet rachocení kol
a práskání bičem. Kopyta koní
v pravidelném rytmu
zvoní o kamení. Kočár
nadskakuje, vozka se choulí
do hřejivého zimníku.

Bledá dívka
s horečnatýma očima vypráví
o botanice a geologii a jak zoufale
miluje život. Zachmuřený muž
sedící naproti
svírá mosazný knoflík
vycházkové hole.

Sužuje ji nemoc, víc
nechce prozradit. Vypráví
o řešetáři z Lužce, který
za poslední peníze koupil
v Žitavě sošku, zázračnou
hejnickou madonu. Záchrana,
ke které se upíná, tolik
jich přece uzdravila.

Je doktor, mohl by pomoci.

Ne, lékaři byli bezradní,
leďa snad Kittel, ale ten
už je dlouho po smrti.

Nikoho takového jména

nezná a svůj nudný život
nenávidí. Včera
v hostinci Jägerhorn
bylo mu ze sebe zle.

Přitáhne si kufřík
s morfiem, který hrozí
spadnout na podlahu.

Je pohublá, asi souhotě.
Bože, je tak mladá. Stěží
dožije jara.

POUTNÍ MÍSTO

(50.8829339N, 15.1615669E)

Hejnice – požehnaný kraj,
kde slunce propůjčuje svatozář
i kravám.

**„Kdyby za mnou přišla nějaká popová hvězda,
asi bych ji neodmítl!“**

ROZHOVOR – ŠTĚPÁN KUČERA

Štěpán Kučera (* 1985 v Jablonci nad Nisou) vystudoval žurnalistiku a mediální studia na Karlově univerzitě v Praze, pracuje jako redaktor Salonu Práva. Vydal sbírky povídek *Tajná kronika Rychlých šípů... a jiné příběhy* (Host, 2006), *Jidáš byl ufon... a jiné příběhy* (Druhé město, 2016) a román *Projekt Gilgameš* (Druhé město, 2019). Příležitostně působí i jako knižní redaktor a editor – společně se Zbyňkem Vlasákem připravil sborníky *Miliónový čas: Povídky pro Adu* (Argo, 2014), *Všechno nejlepší. Tisíc čísel a dvacet let Salonu Práva* (Druhé město, 2018) a *Divočina. Povídky pro Duhu* (Novela bohemia, 2019). Píše také písňové texty pro liberecké hudebníky.

Se jménem Štěpána Kučery jsem se setkal poprvé díky jeho knize *Tajná kronika Rychlých šípů... a jiné příběhy* (Host, 2006), která mě zaujala. Pochopitelně jej znám jako redaktora Salonu Práva. A

protože se v libereckých literárních vodách dějí změny, zanikl Klub autorů Liberecka (KAL) a vznikl Liberecký autorský klub (LAK), rozhodl jsem se, že pana Kučeru oslovím, abych se dozvěděl, co se děje u našich severních sousedů.

- Začnu raději od vás. Kdy jste poprvé vstoupil do světa literatury, myslím prvním otištěným textem?

První byl myslím fejeton pro Deník Jablonecka, to mi bylo čtrnáct nebo patnáct. První povídka, to mi bylo šestnáct sedmnáct, vyšla buď ve Tvaru nebo v Salonu Práva. Každopádně za vstup do světa literatury považuju Literární Luhačovice, to bylo něco jako letní tábor pro mladé aspirující literáty – našel jsem tam podobně naladěné lidi, s nimiž jsme pak založili skupinu Literaturisté. Pořádali jsme čtení v různých městech, často nás autorů na pódiu bylo víc než diváků v publiku, měli jsme se rádi a bylo to krásné.

- Velmi brzy, vlastně v jednadvaceti, což je i na dnešní dobu brzký debut, vám vyšla první knížka. Jak těžké ji bylo napsat? A jak těžké vydat?

Psalo se mi lehce, možná až moc lehce, řekl bych při zpětném pohledu na tu knížku. S vydáním to bylo složitější. Obeslal jsem několik nakladatelů a ozvali se mi z nakladatelství Petrov, že by *Tajnou kroniku Rychlých šípů* rádi vydali. Nadšeně jsem souhlasil a několik měsíců se těšil na knížku, než mi napsali, že Petrov ukončuje svoji činnost a nic už vydávat nebude. Naštěstí si můj rukopis z petrovské pozůstalosti vybralo nakladatelství Host a knížku následující rok vydalo. Svoji druhou knížku *Jidáš byl ufon... a jiné příběhy* jsem o deset let později vydal v nakladatelství Druhé město, které Martin Reiner založil jako nástupnický projekt svého někdejšího nakladatelství Petrov, takže se tím asi uzavřel nějaký kruh.

- Jak jste se dostal k Salonu Práva? Co vám redaktorská práce přináší pro vaši vlastní tvorbu?

Po zakladateli Salonu Zdenku Pavelkovi převzal Salon můj spolužák a kamarád Zbyněk Vlasák, který mi nabídl, abych do toho šel s ním. Tenkrát jsem pracoval v humanitární organizaci ADRA, což mě bavilo a naplňovalo, takže se mi do novin původně moc „přestupovat“ nechťelo, ale z dnešního pohledu jsem za to samozřejmě rád – práce v Salonu je velice svobodné psaní i čtení.

Mojí vlastní literární tvorbě ta novinářská práce pomáhá například tím, že můžu dělat rozhovory s vědci a dalšími lidmi, kteří svým oborům rozumějí,

a dělat si tak rešerše pro svoje vlastní knížky – třeba při psaní románu *Projekt Gilgameš* mi pomohl rozhovor s asyriologem Jiřím Proseckým nebo s historikem Yuvaalem Noahem Hararim.

- S kterými autory jste se díky Salonu setkal? Kdo vás nejvíce oslovil nebo ovlivnil?

Jak jsem naznačil, v Salonu se nejvíc věnuju rozhovorům. Díky nim se setkávám – byť třeba jen korespondenčně – s mimořádnými, inspirativními osobnostmi a vybrat z nich pár je těžké. Zkusím aspoň několik jmen: bergmanovská herečka Liv Ulmannová, písničkářka Joan Baezová, bioložka Jane Goodallová, psycholog Philip Zimbardo a z poslední doby třeba spisovatel Michal Ajvaz.

- Víím, že jste působil jako porotce v literární soutěži „Střípky z Ráje“, kterou vyhlásila Městská knihovna Antonína Marka v Turnově. Co vám přináší porotcování? Myslíte si, že literární soutěže mohou pomoci začínajícím autorům v dalším psaní?

Když jsem sám s psáním začínal, hlásil jsem se do literárních soutěží. V jedné z nich seděl v porotě tehdejší redaktor Salonu Práva Jakub Šofar, a ten tehdy moje texty dostal do Salonu a dalších časopisů. Dneska se snažím v tom koloběhu pokračovat, takže vítěznou povídku soutěže Střípky z Ráje – od myslím velmi nadané Anny Hrbáčkové – jsem otiskl v Salonu. Doufám, že si tam autorky všimne třeba zase někdo jiný a její literární život se bude dál rozvíjet.

- Stíháte toho mnoho. Dozvěděl jsem se, že píšete texty pro libereckou kapelu NekrmiT. Hrajete na nějaký hudební nástroj? Píšete i poezii? Co považujete jako textař za svůj největší úspěch? Chtěl byste napsat text třeba pro nějakou současnou popovou hvězdu?

Na hudební nástroj nehraju a poezii nepíšu, to psaní hudebních textů vzniklo vlastně náhodou, v hospodě. Kamarád a kytarista Karel Pazdera mi řekl, ať to zkusím, tak jsem to zkusil – a vyvinula se z toho naše teď už několikaletá spolupráce. Příští rok by ty písňové texty měly vyjít taky knižně a chystá se též první album NekrmiT.

Za svůj největší textařský úspěch považuju, že se ty moje texty dají zpívat a snad i poslouchat. Kdyby za mnou přišla nějaká popová hvězda, asi bych ji neodmítl, ale zatím si pro texty nikdo kromě Karla nechodí.

- V Liberci zanikl Klub autorů Liberecka (KAL), ale vznikl Liberecký autorský klub (LAK), v němž se angažujete. Můžete nám představit

jeho současné vedení? Máte v klubu nadějně autorky či autory?

Přišlo nám škoda, že KAL zanikl, a tak jsme se s kamarády libereckými literáty pokusili na něj navázat. Předsedou našeho spolku je básník a novinář Martin Trdla, další zakládající členové jsou básník a filmař Miroslav Stuchlý, básník Julius Benko a já. LAK jsme založili loni, v roce covidu, což trochu přistříhlo křídla našemu rozletu, ale přesto jsme leccos stihli. Podílíme se na tvorbě časopisu liberecké knihovny Světlik, uspořádali jsme několik myslím docela povedených večerů propojujících literaturu s hudbou a výtvarným uměním, připravujeme vydání česko-polské „čítanky“ autorů Euroregionu Nisa...

- Funguje u vás stále spolupráce s Krajskou vědeckou knihovnou Liberec? Co časopis „Světlik“? Jak velký prostor v něm má váš nový klub?

Světlik je rozdělený na dvě poloviny, první je věnovaná tematice knihoven a knihovnictví, druhou část má na starosti LAK. Snažíme se tu svoji půlku pojímat jako řádný literární časopis – děláme rozhovory s osobnostmi místního kulturního života, recenze knížek regionálních autorů, představujeme výtvarníky i nezavedené básníky, publikujeme taky texty řekněme literárněhistorické.

A s libereckou knihovnou spolupracujeme i jinak – třeba během podzimního lockdownu, kdy nebylo možné dělat pořady pro veřejnost, jsme v knihovně natočili sérii autorských čtení i hudebních vystoupení; zájemci si je můžou najít na YouTube kanále knihovny.

- Když jedu do Liberce, neopomenu navštívit Fryčův antikvariát. Pomáhá pan Fryč libereckým literátům?

Fryčovo knihkupectví nedávno oslavilo třicáté výročí a v Liberci představují opravdu svébytnou a pro kulturní život důležitou instituci. Není náhoda, že první veřejné vystoupení LAKu spojené s křtem „našeho“ prvního Světliku proběhlo právě tam. Následně jsme se s Martinem Fryčem domluvili, že u něj budeme pořádat a moderovat večery se spisovateli – kvůli covidu zatím proběhly jenom dva, v červnu s Janem Němcem a v září s Martinem Reinerem, ale věřím, že až se zmírní proticovidová opatření, budeme pokračovat. Další na řadě by měla být prozaička Markéta Pilátová.

- Vráťím se k vaší editorské práci. Sestavoval jste několik sborníků. Jak těžké je takový sborník sestavit?

Řekl bych, že je to kus od kusu. Když jsme chystali „literárně-humanitární“ almanachy *Miliónový časy*. *Povídky pro Adru* a *Divočina*. *Povídky pro*

Duhu, stačilo „sebrat“ prózy, které předtím vycházely v Salonu. Když jsme chystali sborník *Všechno nejlepší. Tisíc čísel a dvacet let Salonu Práva*, bylo to náročnější, protože jsme museli pročíst všech tisíc čísel Salonu od roku 1996 do roku 2016 a z toho těžko přeborného množství esejů, rozhovorů, povídek, reportáží, fejetonů či sloupků vybrat jakési „best of“, aby byly spravedlivě zastoupeny jednotlivé žánry i naši kmenoví autoři a aby to celé dohromady aspoň trochu dávalo smysl.

- Rozhovor připravujeme na konci roku 2020. Co vás v české literatuře zaujalo v letošním „covidovém“ roce? Které knihy vás zaujaly, případně které byste doporučil našim čtenářům?

Doporučil bych třeba *Slepé skvrny* Daniela Prokopa, pečlivou, a přitom čtivou analýzu bolavých míst současné české společnosti, doplněnou i návrhy na efektivní řešení. Anebo sborník *Antropocén*, který sestává z esejů předních tuzemských autorů a autorek přírodních i humanitních oborů a z různých pohledů prozkoumává „věk člověka“. Z beletrie mě zaujaly dvě prózy mladších autorek – *Smrtholka* Lucie Faulerové a *Dovnitř* Heleny Hrstkové.

- Nezdá se vám, že české autorky jsou pilnější než autoři?

Těžko říct, jestli pilnější, ale určitě ženy současné české literatuře dominují, přinejmenším měříme-li to čtenářským zájmem. Je to dáno jistě i tím, že ženy tvoří větší část čtenářské obce, a vytvářejí tak poptávku po knihách, které je zajímají. Proč ne, muži si dominanci v literatuře užívali od jejího vzniku a v dalších oblastech veřejného života si ji pořád užívají...

- Co vy autorsky chystáte? Na co se můžou čtenáři těšit v novém roce 2021? Máte nějaký nápad v hlavě, který byste rád realizoval?

V září by mi měla vyjít knížka s pracovním titulem *Největší lekce dona Quijota* a podtitulem *Důmyslný derviš Sidi Hamet Ibn Enheli a voják Saavedra*. Ta knížka vychází ze skutečné události ze života spisovatele Miguela de Cervantes, z jeho několikaletého pobytu v Alžíru, kam se dostal jako zajatec pirátů. Je to knížka o hledání svobody, mísení kultur, objevování nových světů a síle představitosti. U jejího vzniku stála otázka, jaké by to asi bylo, kdyby se don Quijote potkal s vypravěčkou Šahrazád.

Přeji Vám hodně úspěchů v životě i na literárním poli.
Václav

Pavel VELEŠOVSKÝ

MŮJ ČAS

Já tak mít čas, zavřu ho k nám do sklepa a zamknu na dva západy. A tam ho nechám dozrát, jako mi tam zraje víno. Naložím s ním jako ty okurky v regálu. Nebudu ho ubíjet, na to nejsem tak krutý a až přijde jeho čas, pak ho teprve pustím zpátky na svobodu a bude si moc zase letět. Těžko však může přijít, když je u mě zavřený, že?

Konečně se stanu pánem svého času. Hodiny přestanou tikat a ručičky se nepohnou z místa. Nyní se budu moci v klidu věnovat věcem, na které jsem až doposud neměl čas. Už nejsem v žádné časové tísní, nemusím honit čas, nikdo mě nebude rušit svým příchodem, protože přijde, až se mi zachce, dřív ne.

Tak co s naloženým časem? Předně bych si měl dodělat resty, v práci věčně nestíhám, takže si nosím papíry domů. Ale co, na to je přece čas! Donesu mu je do sklepa, ať si s nimi marní čas sám. Spíš se budu věnovat svým zálibám. Čtení. Literatuře. Přistavím si k mé bohaté knihovně malé štafle, abych snadno dosáhl až k těm nejvyšším poličkám, kam jsem ještě nikdy nevystoupal. Zakuckám se, jak se zvedne prach z knih, na které bych jinak asi nikdy nesáhl. Z časových důvodů pochopitelně. Samí klasici, škoda si je nepřecíst. Postupně vytahuji jednu bichli za druhou. Temno, F. L. Věk, Vojna a mír, Anna Kareninová, Hrabě Monte Christo, Tři mušketýři, Ben Hur, Hrozný hněvu, Don Quijote. Jedu po řádcích a hltám moudra. V klidu, mám přece čas. Mohu si přecíst Švejka třikrát po sobě, Povídky jak z jedné tak z druhé kapsy. A co bych troškařil? Přelouskám celého Shakespeara v originále, ale pak si nechám poradit od Martina Hilského, protože vůbec netuším, co chtěl slavný rodák ze Stratfordu nad Avonou vlastně říci. Pak přijdou na řadu Bratři Karamazovi, Tři sestry a stejně tak nenechám čekat žádnou ze tří sester Brontëových ani Tři kamarády. A jak se tak prodírám Joyceovým Odysseem, nechce se mi věřit, že se vše odehrává v jeden jediný den. Asi měl taky čas. Samozřejmě nevynechám jedinou předmluvu, doslov, poznámky překladatele nevymýjaje. Nevynechám ani jeden díl Dějin umění, Toulek českou minulostí a vůbec Dějin čehokoli, troufnu si i na Ottův slovník naučný.

Potom konečně zaklapnu poslední knížku a teprve nyní si uvědomím, že můj žaludek už by se také rád něčeho nasýtil. Ale ouha, sotva se zvedám z křesla. Mé celé tělo jako by zdřevěnělo, pomalu se šourám k ledničce, vypomáhaje si rukama, protože oči z toho věčného čtení málem osleply. Jak tak mžourám do prázdné ledničky, vzpomenu si, že má paní cosi říkala, že půjde po práci nakoupit. Udělám si tedy aspoň kávu a

počkám, až přijde.

Sedím, čekám a uvědomuji si, že se ani za tu dobu nesetmělo. Jeden jediný den, jedinou hodinu, jedinou minutu, ba ani vteřinu jsem nepromrhal. Tak co bude s tou vodou, pořád se nevaří! Zkontroluji, jestli je konvice v zásuvce. Je, ale přesto nereaguje, i když zapínám konvici jak zběsilý. Chci rozsvítit, ale žárovka také neposlechne. To budou pojistky, říkám si a šourám se do sklepa. Pojistky vyhozené nejsou.

Tu uslyším zabouchání, až sebou trhnu. A když už ne v domě, tak v hlavě se mi rozsvítí. Dokud nepustím čas ven, nepůjde elektřina, neohřeje se voda ani jídlo, které mi manželka nepřinese. Nikdo se nevrátí domů a já tu budu sám hnít. Když tu není čas, je tu prostě nečas.

Odemknu tedy a čas prosvíští kolem mě jako splašený, až mám co dělat, abych se nesklátil na zem. Všude se zase znovu vrátí život. Světla svítí, vařící voda v konvici bublá a domů přichází manželka s nákupními taškami: „Jé, to jsem ráda, žeš postavil na kafe. Za celý den jsem si na něj neudělala čas.“ Protože byl zavřený u nás ve sklepech, zabručím si pro sebe.

Při pohledu na mě se však vyděsí, až upadnou tašky na zem. Podívám se do zrcadla, co je hned vedle mě a vidím starce. Trosku, která místo aby se stala pánem svého času, se stala jeho otrokem. Čas, který zastavil veškerý běh věcí kolem, zatím zapracoval na mně. K čemu mi teď jsou nabyté zážitky a vědomosti, když je nemám komu předat?

Můj čas se naplnil.

ČAJ pro chvíle pohody

č.178, červenec 2021, ročník XX

Vydáno 5. července 2021 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!